

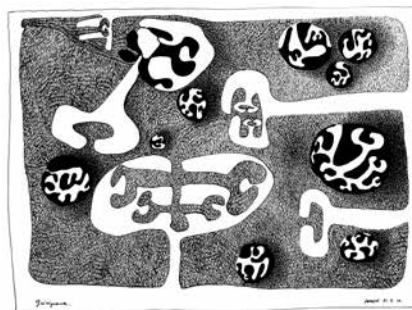
Vajda Noa Pálma

A tenger

Kopasz Tatinak

Tűr még a tenger,
ahogyan te mondtad. Szeretném hallani
szádból e szavakat.
Nem a papírról, amit
meghagyta az utókornak azért,
hogy később tudjanak rólad.
Sokat tettél, hogy a tenger kékje el ne tűnjön,
de ki fog tenni azért, hogy sarjaink számára is,
évszázadok múlva is tündököljön?
Nehéz a szó, s a légzés lassul.
Nem tudom, mivel társul e fájdalom,
hogy a kezed már tizennégy éve nem foghatom.
De bízom benne, hogy e metaforát
csak figyelmeztetésképp vetted lapodra.
Tennünk kell azért, hogy ne vessen vissza
a tenger minket mérges tekintetével
a habokból a kőpartra.
Merre haladunk, milyen úton,
nem tudhatjuk.
Fejünk felemelve turakodunk
előre, csak előre.
Saját érdekeinket nézve
nem gondolunk a jövőre.
Segíts, hogy hiányod tanítson meg minket
minden emberi dologra,
ami benned megvolt.
Sajnálom, hogy elmentél.
Annyi mindent szeretnék még tudni a világról.
És rólad.
Mit, hogyan, miért és legfőképpen:
mi vezetett el téged oda,

amikor a csúcson voltál?
Megmutattad, hogy a mély tengerből is fel lehet
törni.
Csodállak. A mai napig.
Szavaid iszom.
Tudásod irigylem.
Azt a mértékességet, amit mindig
magaddal hordoztál.
És nem szégyellted, aki vagy.
Ami vagy.
Nem sodródtál az árral.
Hiányzol,
és a kín mindennap leválaszt egy
picike darabot a szívemből.
Ugyanakkor vissza is tesz.
A tengered visszamossa.
Hátrahagyott verseiddel,
gondolataiddal,
bölcsségeddel
és a világ iránti szereteteddel.
Víz vagy számomra,
és szomjazom.
A víz az ember lételeme.
Nem maradunk fenn nélküle,
de pocskoljuk, károsítjuk.
Ő meg csak tűri, tűri az emberiséget.
Lehet, egy nap víz sem lesz.
Ezt a nélkülözést még nem ismerem,
de te is pótolhatatlan vagy számomra,
mint a végeláthatatlan víz,
mint a tenger.

Grisignana